

**První letošní speciální číslo
školního roku 2015 - 2016
věnované našim cestám po světě
a cizokrajným návštěvám u nás doma**

Dřevák

**Všude jsme byli a všechno víme,
na zadečku my neposedíme.
Když cestování máme dosti,
na oplátku k nám jedou hosti.**

**My jsme veselí a hraví,
cestování, to nás baví.
Zůstane nám to navždycky,
proto se učíme anglicky.**

Škola ve světě 1.

Když o prázdninách, tak do Dánska

... celé to cestování začali už o prázdninách učitelé!

Vyrazili se podívat do dánských škol, jak se učí malá Dánčata. Byli překvapeni - malí Dánové piští, lítají, válejí se po zemi i po lavicích, nedávají pozor a vykecávají se úplně stejně jako malí Češi a Moravané. Ovšem jinak se mají dánské děti moc fajn.

V Dánsku je všechno interaktivní, Dánové si lezou, kam chtějí, na všechno si můžou šáhnout, všechno mohou vyzkusit... ale taky si nestěžují, že se uhodili, že spadli, a snaží se nic nepokazit. Svedli byste to taky?

dánská šatna

dánský legoráj na chodbě

dánská školní knihovna

Dánské děti vůbec nejsou tak hlídané a opečovávané jako ty naše. Dánčata se totiž jaksi hlídají sama – ve škole jsou skoro všechna pozorná, protože se učit chtějí, neničí věci, protože nechtějí pracovat se zplundrovanými pomůckami a taky si

uvědomují, že inteligent neničí, ale tvoří. Jsou to zkrátka drsní, ale ukáznění seveřané. Dánské děti jsou milé, sympatické, usmívají se a na každého zdvořile volají: „Hej!“ To není nezdvěřilé, to je dánsky Ahoj!

dánští třetíáci

Dánové se učí o vlastnostech proudící vody.

A proč jeli učitelé brát zkušenosti zrovna do Dánska?

„Protože Dánsko je nejhravější a nejtřastnější země na světě,“ řekla nám paní ředitelka, „barevné kostičky Lego zná určitě každý z vás. Je to dánský vynález a slouží jak ke hraní, tak k učení a tak je to v Dánsku běžné. Kdo si tam hraje, nejen že nezlobí, ale ještě se učí. V anketě spokojenosti obyvatel jednotlivých zemí na světě se Dánové vyhoupli úplně nahoru. Dánové jsou skromní, nehoní se za zbytečnými blbinami, rádi se navštěvují, rádi jedí a smějí

se, jsou spokojení s tím, co jim život přinese. Za nejlepší dánské slovo považují *hyggelig*. Vy byste je přeložili asi jako *v poho...*

Dánským dětem prázdniny končí v půli srpna, takže jsme školy zastihli v plném pracovním nasazení. I vám by se tam moc líbilo, tak si snad někdy zajedeme na školní výlet do Dánska!“

Co víme o Dánsku?

Dánové jsou na své Dánsko velmi pyšní a hrdí! Všude uvidíte dánskou vlajku, dokonce i na polevách dortíků☺.

Dánové milují sporty a sportují za jakéhokoli počasí. O tom je ten známý vtip:

Když je -30°C , hustě sněží a vane ledový severák, doprava v celé Evropě kolabuje, kočka se vám stěhuje do postele a kofola zmrzla v lahvi, než jste ji donesli z obchodu domů, pak Dánové odloží mikiny a dají si závod v přespolním běhu.

Dánsko má královnu Markétu II. Na obrázku vypadá i se svou rodinou majestátně, ale ve skutečnosti je stejně milá a skromná jako její poddaní. Třeba nakupovat jezdí na kole, což je dánský národní dopravní prostředek.

Všichni Dánové jezdí na kole, všichni nosí přilbu a cyklisti mají všude přednost! Dánsko je navíc samá rovina, a tak se na kole moc nenadřou do kopců. Že jste si kolo s sebou nepřivezli? Nemáte vlastní kolo, protože je nemáte kde parkovat? V Dánsku to nevadí. Ve většině měst jsou půjčovny kol. Do parkovacího automatu hodíte dvacku (asi jako když si berete v samošce vozík), bafnete kolo a jedete si, kam chcete. Večer postavíte kolo do stojanu, vytáhnete si zálohovou dvacku a jdete spokojeně domů.

Dánsko leží na pěti stech ostrovech a jednom poloostrově. Má tři samostatná území: Dánsko, Faerské ostrovy a Grónsko. Samotné Dánsko má poloviční rozlohu jako Česká republika, ovšem když sečteme plochu všech tří území, rázem je Dánsko třicetkrát větší než naše země.

Proč? Protože Grónsko je největší ostrov světa! Je sice pokryté ledovcem, ale když se jednou měří rozloha, je každý metr dobrý. Dánové sice nejsou vůbec malicherní, ale být na světě až 130. nebo už 13. - uznejte, že to je rozdíl☺.

1. Jak se jmenuje evropský poloostrov, na kterém leží pevninská část Dánska?

Svět ve škole: Všude plno holek

AIESEC je největší studentská a studenty řízená organizace na světě, která se snaží o rozvoj mladých lidí a získávání příležitostí v mezinárodním prostředí. Její projekt EDISON spojuje mladé lidi odlišných kultur a národností, aby se seznámili se zvyky, tradicemi a situací v jiných zemích, a snažili se tak prolomit prohlubující se bariéry mezi lidmi.

Na naše děcka návštěva mocně zapůsobila a žila jí ještě dlouho poté, co „naše holky“ odjely. Z jejich zážitků vám přinášíme přímé reportáže.

Dejte si šneka

V naší škole jsme přivítali na začátku září pět cizinek a já jsem se rozhodla napsat o

Rumunce, která se jmenuje Ruxandra.

Její prezentace se mi moc líbila, bylo v ní všechno o Rumunsku: jídlo, tradice, tance, zpěv prostě vše.

Na oplátku jsme dělali v laboratoři pokusy s elektřinou, celá třída i s Ruxi jsme se chytli za ruce – pak nás to koplo! Nachystali jsme i naše jídlo, třeba pečené „šneky,“ a nabízeli jsme jí i tvarůžky, ale odmítla je. Vyfotila jsem se s ní a doufám, že se někdy do Rumunska určitě podívám.

Terka Cagašíková

2. Co jsme děvčatům v Dřevohosticích také ukázali? Doplňte zemi, odkud přijely:

								Mariam
								Nastaran
								Ruxandra
								Jasuby
								Pookie

საქართველო

Když jsem se dozvěděla, že se blíží termín dne, kdy k nám do školy mají přijet cizinky, bála jsem se, že jim nebudu rozumět ani slovo. Jenže opak byl pravdou. Jako první jsme se potkali s dívkou, která je z Gruzie. Říkali jsme jí Maruška. Hezky srozumitelně mluvila anglicky, tak jsem rozuměla skoro všechno, co vykládala.

Nejvíce mě zaujala jejich města, která byla moc pěkná. Zajímavé bylo i gruzínské písmo. Maruška byla moc energická a vyzařovala z ní pozitivní energie, která se přesunula i na mě. Taky má velký podíl na tom, že se do Gruzie chci podívat.

Jana Cahlíková

Pookie a její abeceda

Asi v polovině hodiny s Pookie nám ukázala jejich abecedu.

Ze začátku jsme si mysleli, že je to jen pár klikyháků a že to bude nuda, až bude vysvětlovat, rozdíly jejich a naší abecedy. Ale jak Pookie mluvila, začali jsme se řehtat, protože to bylo tak humorné, že se nedal udržet smích. Pookie totiž thajskou abecedu odzpívala!

Martin Foukal

Parádní týden

Sportovní den jsem si užila, byly tam dobré hry, soutěže. My mažoretky jsme měly trénu, protože se dívalo hodně dětí i dospělých, ale myslím si, že se to holkám cizinkám líbilo, protože u nich mažoretky moc nejsou.

Patricie Jakubcová

Černý Petr z Gruzie

V sobotu jsme se byli podívat za Maruškou k mé sestřenici. Rozhodli jsme se, že budeme hrát Černého Petra, ale toho z Gruzie. Byl sice stejný jak náš, ale měl takové hezké obrázky. Ale nebyla to jen taková hra. Když někdo prohrál, dala mu Maruška úkol a on ho musel splnit. Jako vždycky jsem prohrála já, a tak jsem musela sníst celou velkou lžiči česnekového dresinku. Bylo to hnusné, hned jsem ho musela zapít. A potom sestřenice donesla krabičku, kde byly hnusné fazole, třeba s příchutí použitých ponožek nebo čokoládového pudinku a jiné. Marušce se to líbilo, a tak jsme zase hráli, kdo prohrál, musel si dát fazoli. Všem hráčům prošla fazole krkem. I babička a děda si dali, i když nehráli, aby netrhali partu. Ten večer jsme dali Marušce nějaké dárky, aby na nás

v dobrém vzpomínala.

Do Gruzie bych se velice ráda podívala. Líbí se mi to tam, protože je tam nádherná příroda a dá se tam chodit na horské túry. A také za Maruškou ☺. Nikol Josieková

Gaumardžoba, Sakartvelo!

Byl to první den projektu Edison a byl báječný. Zavítala k nám holka z Gruzie, která se jmenovala Mariam, a výborně povídala o její zemi, jaké tam mají tradice, zvyky a zajímavé pokrmy. Ukázala nám jejich písmo a také jsme si jím mohli napsat naše jméno. Podívali jsme se na jejich tance, které jsou velmi ale velmi dynamické a zajímavé. Tanečníci mají na sobě takové zajímavé staré kroje. Poté nám pustila video o jejich krajině, no prostě bomba. Mají speciální jídla např. chinkali, chačapuri a šašlík, což jsou naše špízy, a mají také jiné stolování, které se jmenuje supra.

Matěj Kantor

Mariam- nejúžasnější Gruzínka

Na začátku září do školy přijely cizinky – pro mě nejlepší Mariam. Báječná holka, která umí skvěle anglicky a je s ní zábava. Ukázala nám nádhernou prezentaci o Gruzii, video a krajně a o národu. Naše pochoutky ji chutnaly a prezentace o našem regionu se jí moc líbily. Poslední den jejich návštěvy se konalo sportovní odpoledne a tam jsme s Maruškou soutěžili, bušili do piňaty a opékaly špekáček či trdelník. Natočili jsme několik videí a vyfotili mnoho fotek. Rozloučení bylo skvělé a bude se mi stýskat. Poslední video byl pozdrav její zemi: „Hello, Georgia!“ Nad'a Klvaňová

Poslední den s projektem Edison

Nejvíce se mi líbila Gruzínka. Jmenovala se Maruška. Prezentaci nám přednášela v angličtině. Někdy nám sice musel pan učitel Foukal překládat, ale to jenom občas. Se spolužačkami jsme ve školní kuchyňce chystali pohoštění. Marušce chutnala nejvíc česnečka.

Poslední sportovní den byl věnovaný holkám. Po vyučování jsme se převlékli do sportovního úboru. Šli jsme na školní hřiště, chvíli jsme čekali, až se všichni usadí na své místo a vyčkají na další pokyny. Mažoretky Třpytky, měli přichystané dvě pěkné skladby.

Byli přichystané soutěže, jako je trefování se do kruhu, kuželky a balónu, trefování se florbalovým míčkem a hokejkou do branky, hod do basketbalového koše a hraní volejbalu. Za to všechno jsme my děti dostali body. Až jsme všechno dokončili, dostali jsme lísteček na špekáček nebo trdelník zdarma-škola sponzorovala.

Dokonce jsme měli i piňatu, ve které byly bonbóny z těch pěti zemí, ale i naše české sladkosti. Kdo chtěl, mohl si zavázat oči, vzít si tyčku a rozbít piňatu. Na závěr jsme se všichni vyfotili. Paní ředitelka dala holkám dárky na památku. Míša Mikešková

Mexické hry

Nejvíce se mi líbila přednáška s Jasuby která přijela z Mexika. Dala nám vyzkoušet klobouk

zvaný sombrero, s kterým jsme se mohli vyfotit. Byl sice moc veliký a moc jsme přes něho neviděli, protože nám padal do očí, ale na hlavě ho měl každý. Taky jsme si zahráli hru mexické bingo, kde jsme se rozdělili do dvojic. Jasuby nám rozdala karty s obrázky a korálky, pak ukazovala postupně kartičky s obrázky a my jsme si dávali na obrázky, které jsme měli na kartě, korálky.

Aneta Mizerová

Těším se do Gruzie

Hned první navštívila naši třídu Mariam neboli Marušku. Každý si ji zamiloval, protože byla prostě super. Povídala nám o sobě i o své krásné zemi Gruzii. Ano, Maruška je z Gruzie, a než nám o ní pověděla, vůbec jsem nevěděla, že nějaká taková existuje. Upřímně jsem si myslela, že to bude nějaká nudná země, ale právě naopak - Gruzie je opravdu nádherná země a můj sen je rozhodně Gruzii navštívit.

S Maruškou si dopisuji i teď po jejím odjezdu a musím se přiznat, že se mi po ní hrozně stýská! Samozřejmě jsem si užila i ostatní dny. Celý týden byl nejlepší za celý školní rok. Něco o Gruzii: je bohatá na horskou krajinu, skalní města, prastaré kláštery i skvělé víno.

Adéla Olšanská

Buřtíky a hadi

Nejvíce se mi líbila Pookie, která přijela s Thajska. Je velmi zábavná, hravá a dokonce si s námi zahrála i pin pong. Při ukončení její prezentace jsme jí zazpívali písničku „Jó třešně zrály.“ Koncem posledního dne jsme měli takové odpolední rozloučení se všemi holkami. Celé dopoledne jsme s nimi hráli různé sportovní hry a na chuť jsme si mohli opéct špekáček nebo hada z listového těsta, kterého jsme opékali na klacíku.

Tereza Ondroušková

Holky se dívají, jak jsou Dřevohostice krásné.

Burčák do Thajska

V sobotu, den před odjezdem, jsme byli s Pookie, Ruxandrou a celou naší a její rodinou v restauraci na večeři. Holky si bez problémů vybraly večeři podle jejich gusta a my jsme jim objednali burčák. Oběma moc chutnal. Pookie nemohla slovo *burčák* vyslovit, tak s námahou vyslovila alespoň „*brručák*“.

Nakonec se nás zeptala, jestli by ho mohla dovést ochutnat mamince domů. Maminka jí potom dlouze vysvětlovala, že by se lahev natlakovala a potom by mohla

udělat... Maminka nemohla najít to správné slovo a potom řekla prostě „bum.“ Všichni se začali smát a Pookie to konečně pochopila ☺. Tak si holky na „*brručáku*“ pochutnaly aspoň u nás. Teď o tomhle a o celé naší dobré škole možná vykládají ve světě.

Určitě se chci do Thajska podívat, ale nejen tam, taky do Gruzie. V Thajsku mají krásné pobřeží a moře a v Gruzii dobré hory a hezkou přírodu.

Kát'a Pechálová

Gruzie s vůní česneku

Byla jsem natěšená, jak to celý ten týden bude a hned první den to bylo nejlepší a luxusní. Před Maruščinou prezentací jsme nachystali česnekovou pomazánku.

Maruška se nám hezky představila a začli jsme tím, že jsme psali jejich písmem své jméno. Maruška se nám podepsala a začala s prezentací, v níž nechyběla ani nejznámější jídla. Maruška má ráda chačapuri, která mi asi nejvíc připomíná pizzu. Potom nám pustila jejich písničky, zajímavé písničky s tancem. Při tanci se nesmí dotýkat muž ženy a naopak.

Pak přišla naše prezentace. Napoprvé to moc nešlo. Byli jsme nervózní, ale Maruška nám však tleskala. K svačině jsme Marušce nachystali jednohubky s česnečkou a jablečný mošt. Snědla celý talíř. Zapila to moštem a moc jí to chutnalo. Já jsem si myslela, že jí to nebude chutnat a

bude ji to pálit, ale nepálilo. V pátek bylo rozloučení a opékání, a tak jsem Marušce donesla recept a česnek. Byla moc ráda.

Pavla Pešáková

Návštěva z Thajska

Ve čtvrtek k nám přišla holka z Thajska. Jmenovala se Pookie a mně se ze všech pěti líbila nejvíc. Začala se nám představovat a následně zpívat thajskou abecedu: Zpívala ji s pisklávým přízvukem a celá třída se hrozně smála. K Pookie jsme si mohli přijít pro podpis v thajštině. Následovalo to nejlepší z Thajska - sloni. Někteří sloni v Thajsku jsou vycvičení na různé činnosti a hry, např. basketbal, fotbal a většina sportovně vycvičených slonů je oblečena do různých kostýmů. Závěr přednášky byl o památkách a významných městech, budovách Thajska. Na konci přednášky nám Pookie dala nějaké sladkosti z Thajska, ale mně osobně zrovna moc nechutnaly.

Tomáš Sehnálek

Zamávám sombreroem...

Mexiko mi přišlo nejlepší a dost jsme se i nasmáli. Bylo to super – Jasuby nám vyprávěla různé zajímavosti o Mexiku, kde žije. Jasuby dovezla i slaměný klobouk, který se v Mexiku nosí, je velký a většinou má na sobě různé ozdoby. V mexické kuchyni se objevuje spousta zeleniny, masa a koření. Jasuby samozřejmě mluvila anglicky, takže jsme si to museli překládat v hlavě. Moc se mi líbil

její přízvuk. Mexiko mi připadá velice zajímavé a chtěla bych se tam někdy podívat. Nedávno bylo u nás v Dřevohosticích strašení v zámku, kde jsme se s Jasuby znovu potkali, protože před odjezdem ji hostitelská rodina pozvala ještě na víkend. Bylo to super si s ní zase popovídat.

Nikol Ševčíková

A kdo by nechtěl ochutnat jídla zemí, odkud dívky přijely? Přinášíme dva recepty z kuchařky paní ředitelky, která si je přivezla přímo z (schválně, kdo uhodne, odkud?)

Chačapuri

Potřebujeme půl kila prosáté hladké mouky, hrnek vlažného mlíka, čtyři vejčeka, deset deka rozpuštěného másla nebo oleje a další na potřetí, kvasnice, sůl, trochu cukru, asi půl kila sýra (originálu u nás neseženeme, takže asi balkánský smíchaný s nějakým chuťově výraznějším).

Připravíme klasické kynuté těsto a necháme je naběhnout v teple. Mezitím nastroháme sýry a smícháme je s kouskem másla. Můžeme přidat i zelené bylinky, které máme rádi. Těsto na vále poprášíme moukou a rukama je rozplácáme do placky. Doprostřed nanese sýrovou hmotu. Čím víc, tím líp. Pak okraje těsta pořádně spojíme – vytvoříme sýrový balíček. Na pořádně naolejovaný plech jej položíme spojem dolů a klouby rukou rozmačkáme do podoby asi centimetr vysoké placky. Dost se přitom nadřeme, protože těsto je potvůrka pružné a vrací se. Sýr chce lézt z těsta ven! Koláč se sýrovou náplní necháme ještě chvilku nakynout a potřeme mlékem s rozšlehaným žloutkem. Pečeme v předehřáté troubě na 250°C asi 15 minut. Po vytažení hned potřeme fakt dost silnou vrstvou másla nebo oleje.

3. V které zemi si pochutnávají na chačapuri a lubio polo?

Nejvíce mě zaujalo, když Pookie vyprávěla, že v Thajsku jsou sloni, kteří hrají fotbal a tancují, a opice, které zápasí v boxu.

Nikola Tavinklová

Ze všech cizokrajných potravin mi nejvíce mi chutnal bonbón, který nám dala Nastaran, a ten ostrý kečup od Jasuby.

Dáša Zavadilová

Lubio polo (fazolková rýže)

Potřebujeme asi půl kila hovězího masa nakrájeného na kostky, cibuli, 4 stroučky česneku, pytlík mražených nebo půl kila ve slané vodě povařených zelených fazolek, malou plechovku rajského protlaku, dvě oloupaná nakrájená rajčata, 3 hrníčky rýže, olej, vodu, sůl, šafrán, kurkumu, skořici a speciální koření advia, což je rozdrčená směs sezamových semínek, skořice, růžových pupenů, koriandru a kardamomu. Tohle u nás neseženeme, takže buď vynecháme, nebo nahradíme tím ze seznamu, co máme.

Na zpěněné cibuli dusíme osolené a okořeněné maso doměkka, podléváme rozředěným rajčatovým protlakem, přidáme rajčata a fazolky. Dusíme téměř do měkka. Rýži hodně propereme a uvaříme. Na dno kastrolu dáme olej a vodu, v níž jsme povařili šafrán. Na to naklademe maso se zeleninou, další vrstvu rýže, masa a poslední rýži. Dusíme doměkka a podáváme horké s česnekem a solí ochuceným jogurtem.

Škola ve světě 2. S malou dušičkou do Velké Británie

Veronika Slezáková: Delilah? Palaima? Zkrátka Delaima a šmytec!

Celá nedělní cesta proběhla v autobuse, což byla ze začátku hrůza, než jsme si zvykli na sedačky nebo na neustálé drkotání autobusu na silnici, nebylo však žádným překvapením, že první, co se v autobuse ozývalo, bylo: „Tady není wi-fi!“ I přes prvotní názory, že někdo neusne, za chvíli už spali všichni, jak když je do vody hodí. Já prospala většinu večera, z čehož měla má spolusedící hroznou srandu, jelikož jsem usnula jak zabitá a ještě si z ní udělala polštářek. Probudila jsem se brzy ráno, to už ale spánek přešel všechny, protože se rozsvítla světla a my dorazili na benzínovou stanici na záchod. Desetiminutová přestávka samozřejmě netrvala deset minut, ale asi půl hodiny, některým ani nepomohla snaha jakkoliv se

zkulturnit v zrcadle.

Cesta Eurotunelem proběhla až nečekaně rychle a v Anglii nás přivítalo mrazivé počasí prosycené mlhou, takže mě osobně výhled z okna brzy omrzel a nějak jsem zase usnula. V Brightonu se vyčasil a bylo nádherně, takže jsme se snažili nacpat zimní bundy do batohů.

Nejprve jsme vyrazili na pláž, kde hodně z nás sbíralo mušle nebo ji využívalo k pořízení fotek. Pak nás čekala návštěva Mořského světa v Brightonu, kde jsme viděli známá i roztodivná zvířata z vodní říše, také jsme mohli projít pod akváriem, kde se okolo nás ve vodě proháněli žraloci, lehce se vlnili rejnoci a ze dna nás líně pozorovaly nebezpečné murény. Z mořského světa jsme zamířili na brightonské molo, které je

4. Ve kterém městě jsme pobývali?

nejdelší na světě, a celé jsme si je prošli. Snad všechny upoutala horská dráha a několik dalších atrakcí, ze kterých se mi zvedal žaludek jen při pohledu na ně, ale oči se mi zatřpytily, když jsme procházeli okolo stánku s cukrovinkami, samozřejmě jsme se tam pak při rozchodu s Klárkou vrátily a já si koupila jablko v karamelu, bylo to skvělé, ale málem jsem si na něm vylámala zuby.

Nyní nás čekala krátká cesta původními uličkami starého Brightonu až k Royal Pavilionu. V paláci se nesmělo fotit, což byla opravdu škoda, jelikož tam byla opravdu spousta k vidění, od různých honosných zlatých nebo jen pozlacených prvků až k překrásně zdobenému čínskému umění. Možná to byl kýč, ale opravdu krásný kýč. Hádejte, kam vzápětí většina dívčí části zamířila? Ano, obchody s oblečením! Ale abych všem nekřivdila, i já si něco koupila, takže když jsme dorazili k místu srazu okolo šesté hodiny, každý v ruce držel alespoň jednu tašku. Po krátké cestě autobusem na místo setkání jsme všichni netrpělivě očekávali, do jaké rodiny se asi dostaneme? Já osobně byla netrpělivá a hlavně nadšená, Klárka vedle mě lehce panikařila. Naštěstí jsme se dostali do opravdu úžasné rodiny, přijela si nás vyzvednout naše hostitelka, Lara Batho, opravdu příjemná, mladá paní. Doma nám představila svého manžela a dvě dcery, osmiletou Dehlilu a pětiletou Palaimu – později jsme to s Klárkou omylem zkombinovaly na „Delaima“, naštěstí ne před rodinou, jelikož tato jména pro nás byla něco nového a nikdy jsme je neslyšely. Po chvíli nám naservírovali večeři, která byla výborná, sestávala z těstovin s nějakou skvělou omáčkou a sýrem. Náš pokojík se nám líbil, přestože jsem menší snad v životě neviděla, byl opravdu útulný, měl úžasně měkký koberec a velké postele s teplými péřovými peřinami. Cesta byla opravdu vyčerpávající a padnout konečně do normální postele bylo jako sedmé nebe.

Bára Pročková Ptáte se, jak bylo v Anglii?

Ptáte se jako mnozí jiní, co jsme viděli v Anglii, o co nás návštěva Velké Británie obohatila?? O co jsme moudřejší a zkušenější a o kolik jsme se zlepšili v angličtině? Nemůžu mluvit za všechny a vlastně ani nechci!! Moje vidina Anglie byla jiná, než jakou jsem poznala v praxi.

Určitě jsem si vyzkoušela být týden v jiné zemi, týden

bez rodiny, která byla tisíce kilometrů vzdálená, navíc se mi hned první den rozbil telefon, takže jsem celý týden nebyla v kontaktu s nikým z mých blízkých, už jen ohledně toho mám v sobě velký posun. Zjistila jsem, jak silná vlastně jsem. Byl i den, kdy jsem si přála být doma víc než cokoli na světě!! Počítala jsem dny hodiny i setiny sekundy.

Rodina, u které jsem bydlela, byla moc milá, byl to starší pár kolem padesátky, Mez byla super, taková trochu trhlá babička, ale moc přátelská, milá a obětavá. Byla s ní legrace a hodně jsme si s ní povídali, každý den po večeri jsme zašli za Mez a Bobem do obývacího pokoje, mluvili jsme o jejich rodině, našich rodinách, vysvětlovali jsme, kde jsou Dřevohostice. Kde je ČR, naštěstí věděli ☺

Mluvili jsme o Brightonu, kde žijí již skoro padesát let, zajímavé bylo, že oba jsou původně z Londýna, ale přestěhovali se do klidnější části Anglie – Brightonu. My jsme si Brighton prohlédli již první den, procházka po mole Pier byla překrásná, není zde písčitá, nýbrž kamenitá pláž. Voda měla barvu nádechu podzimní oblohy a na obzoru se spojovala s bledě modroučkým nebem. Bob mi také prozradil, že v Brightonu na pláži žije zpěvačka Adele, moje oblíbenkyně. Naneštěstí jsem ji nepotkala, taky by byla asi obrovská náhoda, kdyby ano!!!

Ptáte se, co se mi na Anglii líbilo nejvíce?? Těžké odpovědět, ale asi projížďka lodí po Temži. Viděli jsme odtud všechny památky, které jsme potom jednotlivě obešli, pluli jsme pod Tower Bridge, okolo Big Benu (Hodinové věže) a hradu Tower, pověstného svými černými havrany. K tomuto hradu se váže legenda, původně to bylo sídlo panovníků, později vězení, ale již od postavení zhruba v 11. – 12. století zde byli černí havrani. A jelikož jsou tu dodnes, pověra tvrdí, že pokud odlétnou, začne v Británii válka, proto mají přistřižená křídla, aby byl v zemi mír.

Rozhodně nejvíce se mi bude ovšem stýskat po britských snídaních: džus, několik druhů cornflaků, mléko, jogurty, ovoce, Nutella, med, marmeláda, toasty, káva či čaj...

Co jsem se vrátila z Anglie, zdá se mi, že jsem nějaká zmlsaná, ráno potřebuji k snídani výběr musli a cornflaků, chodím stále do lednice, zda nenarazím na džus či Nutellu, i když moc dobře vím, že je tam nenajdu!! Naopak dlouho už se asi nebudu moc podívat na sendvič, těch jsem měla plné zuby již druhý den pobytu!!

Pobyt mi skutečně přinesl mnoho, doufám, že se to odrazí i na výsledcích z angličtiny!! :P

Dan Mikeška: Kdo se bojí, nesmí do Anglie!

Když jsem se s pár spolužáky na začátku školního roku dověděl, že jsem byl vybraný, abych strávil týden v Anglii, byl jsem nadšený. V tu chvíli mi ale vůbec nedošlo, jak šílená bude cesta.

A bylo to tady – cesta do Anglie, věc, které se většina lidí bála a ti, kteří nejeli, se nám proto smáli. Měli jsme jet 18 hodin, když připočítám zastávky, tak to mohlo být cca 20 hodin.

Takže v neděli 1. listopadu v 10:00 jsme nastoupili do autobusu a zaujali svá místa na celý týden. Vzhledem k tomu, že jsme jeli se základní školou z Kojetína, získala naše škola pravou stranu autobusu.

Autobus vyjel a jel a jel až na přestávky po třech hodinách, na záchod a zpátky. Cesta ubíhala a my jsme se pomalu začínali bavit s děčkama z kojetínské školy, což v autobusu způsobovalo fakt děsný hluk.

Odpoledne jsme vjížděli do Německa, to už někdo zkoušel po náročném dni spát. Já osobně ani nevím, kdy jsem usnul, prostě jsem se probudil a byli jsme ve Francii. Takže ani moc nevím, co se v tu dobu v autobuse dělo. Každopádně ve Francii jsme absolvovali pasovou kontrolu, kterou naštěstí všichni prošli, a jeli jsme dál. Vzadu v autobusu bylo veselo a všichni se náramně bavili.

Za chvíli jsme dojeli k tunelu, který spojoval Anglii s Francií. To bylo asi ve dvě hodiny ráno. Někteří z nás si dali kafe a povídali si, druzí chytali wifi a kontrolovali své facebook účty. Po hodině jsme se konečně dočkali vlaku, najeli jsme do vagónu, kde jsme cestovali asi 35 minut pod mořem. Ani jsme se nenadáli a byli jsme v Anglii, kde se už svítalo. Potom následovala jenom cesta do Brightonu.

Takže závěr zní, že cesty se nikdo bát nemusel: Buď byla zábava a bylo si s kým povídat, nebo jsme cestu prospali. Třeba Hana Tučková, která seděla přede mnou, spala celý den a noc. Ti, co se nám smáli, můžou jen litovat, cestu jsme si užili, poznali nové lidi a do Anglie bych jel klidně znovu, skvělá zkušenost, angličtina přijde opravdu vhod.

5. Jaký dopravní prostředek jsme použili pro překonání kanálu La Manche?

Správné odpovědi:

1. Jutská poloostrov, 2. zámek, 3. Gruzie a Írán, 4. Brighton, 5. Eurotunnel - autobus ve vlaku

